

Noi, naturaliști secolului 21, avem nevoie de modele ca de aer. Să înțelegem câte ceva din modul în care gândeau, să percepem cum acționau, în ce stil, și poate avem abilitatea de a adapta și adapta o parte a abordărilor de succes create de ei, la situația mult mai dură pe care o avem azi de înfruntat. Din punctul meu de vedere, un astfel de model este americanul Roger Tory Peterson (1908-1996), ornitolog, naturalist, desenator, fotograf, prozator, editor etc... și în primul rând om genial care și-a pus viața, energia, în slujba înțelegerii și protejării naturalului – fără nici un fel de rezerve. Deși nu avea studii universitare, a primit 23 de Doctorate de Onoare. Tare, nu? Pentru un om care nu a mers la facultate... Dacă ai ocazia să răsfoiești câteva dintre zecile de cărți create de el, vei înțelege de ce a ajuns atât de cunoscut și recunoscut. Nu era tipul de activist ecologist înfierbântat pentru orice, ci era tipul de om care observă, gândește, se exprimă argumentat și produce acea cunoaștere fără de care mișcarea ecologistă nu putea să existe. Era tipul de om care are curajul să facă publice afirmațiile care contează. Avea stil, avea finețe, avea capacitatea de a expune interesant ceea ce a înțeles. Mare păcat că pe la noi nu a existat un individ similar. Poate, în viitor...?

„When he conducted his DDT studies (...) Peterson observed this characteristics for the first time in 1957 near his home (...) „When Great Island should have been a scene of [osprey] activity, with young birds at a flying stage, I scanned the marsh through my telescope. I saw the usual number of adults about – but where were the young? The nesting season had obviously been a failure. The next year confirmed my suspicions. Although young osprey ordinarily pip the shell in about five weeks, many adults sat on unhatched eggs for 60 to 70 days. Other eggs mysteriously disappeared. One bird brought a rubber ball to the nest and faithfully sat on it for six weeks!” (...) In august 1962, he wrote to Carl Buchheister: „I realize that we have got to fight like hell in the years to come and that we have been playing at conservation most of us. I for one am going to become a very nasty fellow as the years go on because I see the disintegration in so many ways. ... We have got to be far more militant, and I am afraid that biologists as a whole have got to be a bit more aggressive from now on. The bastards who are destroying America are very aggressive as you know.”” pg. 151-152, Roger Tory Peterson – A Biography, Douglas Carlson, University of Texas Press, Austin, 2007.

Deci, ce avem aici? Observația lui privind situația concretă în teren a unor păsări răpitoare care nu mai au succes reproductiv, urmat de studiul cauzelor potențiale, eliminarea celor care nu sunt reale, constatarea că DDT este cauza problemei. Conștientizarea nevoii de agresivitate mai mare, militantism în apărarea cauzei ecologice, ecologiste... și din păcate constată și lipsa de reacție adecvată a celor din domeniul biologiei.

„Peterson’s response was not temporized: „The obvious is not mentioned. This is the pesticides in the food chain which I would have thought by now is the only economical hypothesis and has

been more or less proven by [James B.] DeWitt's fine work. To ignore it is to be myopic and to refuse to face up to an admittedly overwhelming problem. ... As an ecologist you must be aware that the birds at the ends of long food chains ... would be the most vulnerable. ... So many biologists say in their hyper-cautious way – 'We need more field research.' Is this a way of insuring their jobs? ... Peter Ames who expressed much the same view about ospreys in a hypercautious way, will now, when you pin him down, admit that pesticides are the only answer. The chemicals are in the eggs in very considerable amounts. And they are in the fish brought to the nests." Barbara Peterson echoed this sentiment in the Petersons' 1965 New Year's letter: „Even through many academic man and public servants alike are privately convinced that poisons are responsible for some of these disasters they are reluctant to say so publicly. Cynically, one of them commented that the price of speaking out comes too high.” And Peterson revealed his impatience with the scientific and academic community when he wrote to William Vogt: „Peter Ames, whom I know well and admire, went to his professors at Yale. ... He asked to do this [an osprey/ DDT study] for his doctorate. They said that the project was not worth a doctorate, and after putting a few facts in the computer (but not motivation) told him that he was to work instead on the syrinxes of thrushes.”” pg. 153-154, Roger Tory Peterson – A Biography, Douglas Carlson, University of Texas Press, Austin, 2007.

Se poate face o analiză a modului în care otrăvirea cu DDT și subminarea reproducerii populațiilor de păsări răpitoare a ajuns să fie evidentă pentru persoane care nu aveau studii formale în domeniul științelor biologice... și totodată subiectul acesta a fost evitat de către „profesioniștii” din diferite centre universitare, academicieni și „persoane cu funcții”... O astfel de analiză arată cât de imbecil era (și este) sistemul până și în America. Adică, subiectele dificile nu pot să fie discutate public, ci trebuie lăsate la o parte, dacă dorești să nu ajungi marginalizat, să nu pierzi finanțarea proiectelor șamd. Interesant este de remarcat că până și cei care doreau să studieze subiectul, au fost deturnați, au fost orientați către analize asupra unor detalii care nu au nici un fel de relevanță societală sau ecologică/ ecologistă... subiecte care nu supără pe nimeni. Cel care dorește să fie acceptat de sistem, trebuie să fie soft, să se ferească de subiectele dure. Este un bun exemplu în care se vede că până și cercetarea, universitățile, academia etc., se află sub controlul structurilor politice și financiare... intangibile. Îți dai seama că de atunci până azi situația americană este și mai dură, iar prin zonele marginale ale civilizației... nici nu mai zic ce este (știi și tu, nu?). Din păcate, cercetarea-universitară/ academică nu este liberă, ci este la cheremul intereselor politice și corporatiste, iar asta înseamnă că atunci când auzi diferite afirmații în legătură cu schimbările climatice, organisme modificate genetic, capacitatea de suport a Planetei șamd... pe undeva poți avea un dubiu, bine fundamentat.

Ai impresia că acești academicieni ascunși după rafturi, acești universitari de fapt sunt destul de universimoi. Adică, nu sunt prea tari atunci când vine vorba de prezență științifică în subiectele care realmente contează. Ai putea avea impresia că din contră, ei sunt puși acolo chiar să

blocheze progresul cunoașterii atât de necesare în domenii controversate și dificile – unde se izbesc diferite interese. Dar, din păcate, a apăra scaunul de care se țin cu toate puterile, a face pe plac politrucilor de care depinde finanțarea diferitelor proiecte cu subiecte marginale, face din acest tip de om un ideal părtaș la deturnarea atenției de la aspectele care contează. Se mai poate adăuga și faptul că în general în astfel de poziții-cheie ajung persoane aflate la vârste înaintate, senescente, care sunt mai ușor de manipulat de păpușarii din anturajul lor, care nu mai au prea mare contact cu subiectele dificile ale actualității și care nu mai au energia de a se implica prea dur în dezbateri, preferând să moșăie prin prezidii de simpozioane. Preferând să nu vadă lucrurile nici măcar atunci când ele sunt evidente pentru orice minte cât de cât sănătoasă și funcțională. Adică, un fel de fosile vii, încă. Interesant de constatat este că stilul acesta este prezent nu doar în America anilor 1950-60, ci peste tot în Lume, atunci... acum, și în viitorul previzibil. Excepțiile de la regulă sunt rare, doar cât să întărească regula.

“In April 1964 (...) he testified before (...) US Senate Committee on Government Operations (...) “Aldrin, endrin, dieldrin and all compounds of the chlorinated hydrocarbon complex be banned. Permits to manufacture them should be redrawn.” He began in almost the same way that Carson started her book, telling the committee members that he had heard that three hundred acres in Norfolk, Virginia, were to be sprayed with dieldrin the same night he was to speak there. He opened his remarks by saying it was good to hear mockingbirds again, then added, “You probably won’t have them next week. ... Rachel Carson’s ‘Silent Spring’ was no fantasy.” (...) more than 300 dead birds were picked up the next day in Norfolk. Applying that “yardstick” to the 100 to 150 million acres that are sprayed yearly, he suggested that more than 100 million birds were killed by pesticides each year in the United States. He went on to cite Joseph Hickey’s estimate that half a million robins were killed when DDT was used on elm trees in the Midwest. But it wasn’t the songbirds, whose populations could withstand such a slaughter, that worried him; it was the birds at the top of the food pyramid, “for they take poison biologically concentrated by their prey and their prey’s prey.” He testified as a teacher rather than as a scientist, summarizing the causes and effects, explaining to the confused layman how a pesticide sprayed on a mosquito could end up threatening a hawk population: “Traces of poison ingested by little fish upriver – either in the runoff or through poisoned insects – make them easier prey for larger fish. Numbers of affected fingerlings compound their poisons in the predators, and it is the large fish that is wobbly, swimming near the surface, that is more likely to be caught by the osprey, which transfers the accumulated poison to its own tissues. Natural selection becomes unnatural selection.” He saved his hardest criticism for the Department of Agriculture, saying that it “represents a special economic interest group.” He went on to say that the department “has been almost arrogant in tending to ignore, even to scoff at, the proven damages to wildlife resources and the potential hazards to human health.” (...) DDT was banned in 1972 (...)” pg. 154-155, Roger Tory Peterson – A Biography, Douglas Carlson, University of Texas Press, Austin, 2007.

Vezi aici că el, omul Peterson, a avut curajul să critice structurile guvernamentale americane în comisia din Senatul american... să arate faptic, argumentat, rațional, punct cu punct, care este situația. În acest timp, marii universitari și academicienii erau ascunși după tufe. Penibil?

„Birds, as always, were the „litmus paper” of the environment for him. He pointed out that in the last three centuries seventy-six species of birds become extinct, and another two thousand were endangered. „The majority of these are extinct or rare because of man, not nature,” he warned. „if we saw ourselves as part of nature, instead of separate from it, we would have taken a giant step towards survival.” (...) Abandoning religions that „have fostered the idea of the separateness of man, the individual can arrive at a new, and hopeful, relationship with his environment. ... The civilized man, the humane man, readily accepts not only the humane ethic, as we think of it, but also the conservationist’s philosophy as well as the environmentalist’s point of view. They are overlapping and interlocking. All are essential to a better and more civilized world. It is a matter of attitudes – a reverence for life – all life.”” pg. 157-158, Roger Tory Peterson – A Biography, Douglas Carlson, University of Texas Press, Austin, 2007.

Este interesant de constatat cum acest om, autodidact prin excelență, ajunge de la cunoașterea speciilor de păsări, la prezentarea acestora în zeci de cărți vândute în multe milioane de exemplare... la o înțelegere mai amplă a naturii; nu doar o cunoaștere a speciilor și ecosistemelor, ci intuirea proceselor mult mai intime derulate la nivelul acestora, percepere declinul populațiilor de păsări ca efect al utilizării pesticidelor... mult înainte de experții de rahat plătiți de Guvern sau angajați prin centre universitare și academice, cărora le este frică să vorbească. Și mai interesant este de constatat că el ajunge să perceapă și rolul nefast pe care diferite religiozități le au prin separarea omului de restul naturii... efectele ajungând până și la reducerea șanselor de supraviețuire a speciei umane. Citind constatările lui, modul în care vedea Lumea, poți avea senzația că sincera preocupare de o viață cu oricare subiect poate să însemne mult mai mult decât orice sistem de educație universitară formală, secondat de ocuparea unui post călduț din care academicianul/ universitarul/ expertul/ cercetătorul/ consultantul tace ca un hoit lipsit de activitate cerebrală detectabilă.

AUTOR © dr. Peter Lengyel

SURSA:

[Peter Lengyel blog](#)